

A NEW ACTION THRILLER ABOUT A PLANNED BOMB ATTACK DERAILED BY THE TWO

သူမနှင့် ကျွန်တော်

SHE AND I

အက်(စ်)နောင်

(နိဒါန်း)

မူနဝါးသော အမြင်အာရုံထဲတွင် ပုံရိပ်များ ဝိုးတဝါး မြင်နေရဆဲရှိသည်။ သို့ပေမဲ့ သူမ အသိစိတ် အာရုံများက အမှောင်ထုဆီကို တားမနိုင်ဆီးမရ ချင်းနင်း ဝင်ရောက်နေ၏။

"ဟေ့ ဟေ့၊ မင်း အိပ်ပျော်မသွားနဲ့ လေ။ ဟေ့၊ မြောမသွားအောင် သတိထားဦး။ အာ ... ဟေ့ ဟေ့"

သူ့စကားသံ စူးရှရှုက နားထဲသို့ မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက် ဝင်ရောက်နေဆဲပင်။ သွေးထွက်နေဆဲ ဖြစ်သည့် ခေါင်းမှ ဒဏ်ရာက သူမခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ အားအင်များကို စုပ်ယူနေသည့်အလား။

သူမ အားတင်းထားပြီး မေ့မြောမသွားအောင် ကြိုးစားသော်လည်း အချည်းနှီးပင်။ သူ့ဆီမှ ထွက်လာသော စကားသံအချို့ကို မသဲမကွဲ ကြားနေရင်းပင် သူမမျက်လုံးထဲ မှောင်အတိ ကျသွားတော့သည်။

"ကားဆရာ၊ ကိုမောင်းပါ။ မြန်မြန်လေး"

သူပြောလိုက်သော လိပ်စာ တည်နေရာကိုမူ သူမ မကြားနိုင်တော့ပါ။

အခန်း(၁)

"အား ... ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်"

"နိုးပြီလား ညီမ"

ရေဖန်ခွက်တစ်ခွက် ကိုင်ရင်း ဝင်လာသော ထိန်လင်းတစ်ယောက် မိန်းမပျိုဆီမှ ညည်းညူသံကြောင့် အလျင်အမြန်ပင် ခုတင်နား ရောက်လာရသည်။ ။

မိန်းမပျိုက ပြန်မဖြေဘဲ ခေါင်းမှ ပတ်တီးကို စမ်းနေသဖြင့် သူ ဝင်ဟန့်တားလိုက်ရသည်။ ။

"ဟေ့...ဟေ့။ စွတ်မကိုင်နဲ့ လေ။ မင်းဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူး။ ညက ဒဏ်ရာကို သေချာ ပတ်တီးစည်းပေးထားတယ်။ ဆရာဝန်နဲ့ လည်း ပြပေးထားတယ်။ တစ်ရက်နှစ်ရက် နေရင် သက်သာသွားမယ်တဲ့ ။ ဘာမှ မပူနဲ့ "

မိန်းမပျိုက သူ့စကားကို ဂရုစိုက်ဟန်မပြဘဲ ဂုန်းခနဲထထိုင်ကာ အခန်းတွင်း ပတ်ပတ်လည်ကို စူးစမ်းနေလေသည်။ ။

သူ မနေသာတော့သဖြင့် အမြန် ရှင်းပြလိုက်ရသည်။ ။

"မင်း ကိုယ့်အိမ်ကို ရောက်နေတာ။ ဒါကိုယ့် ခုတင်ပဲ"

သူပြောလိုက်မှ မိန်းမပျိုက တစ်စုံတစ်ခု တွေးမိသည့်အလား မလုံမ

လဲအကြည့်နှင့် သူ့ကို ကြည့်သည် ။ သူ ပထမ နားမလည်သလို ဖြစ်နေပြီးမှ သူမလိုပင် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိပြီး ပြုံးရုံပြုံးကာ ပြန်ဖြေလိုက်သည် ။

"ညက ကိုယ်ဧည့်ခန်းမှာ အိပ်တာ"

သူ အခန်းထောင့်စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော သူမ၏ လက်ကိုင် အိတ်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်၊ အင်္ကျီတို့ ကို တစ်ဆက်တည်း ညွှန်ပြလိုက်သည် ။

"မင်းအိပ်ရင် ချောင်ချောင်ချိချိ အိပ်လို့ ရအောင် ညက ကိုယ့်အမေ လဲပေးထားတာ။ မင်းအိတ်ထဲက ပစ္စည်းတွေလည်း အကုန်ရှိတယ်။ ဘာမှ မပျောက်စေရဘူး။ စိတ်ချ"

"အင်း"

သူမ ညည်းသံပြုရင်း ခေါင်းမှ ပတ်တီးကို ထပ်စမ်းပြန်သည် ။

"ဒဏ်ရာက သိပ်မများ ပါဘူး။ ပွတ်ထိရုံလောက်ပါပဲ။ မကွဲတော့ ချုပ်တောင် မချုပ်လိုက်ရဘူး"

"ကျွန်မ ဘယ်အချိန် မေ့သွားတာလဲ"

သူ ပြုံးပြရင်း ဖြေလိုက်သည် ။

"အဲဒါတွေ မမေးပါနဲ့ ဦးကွာ။ ဒဏ်ရာက မပြင်းပေမဲ့ မင်း အားနည်းနေလို့ မေ့မြောသွားတာ ဖြစ်မယ်လို့ ဆရာဝန်ကတော့ ပြောတာပဲ"

သူ့အဖြေကို ကျေနပ်မှုအပြည့် မရသည့်ပုံစံဖြင့် သူမပြောပြန်သည် ။

"ကျွန်မ ဘယ်မြို့နယ် ရောက်နေတာလဲ။ ဒီနေ့ ဘယ်နှရက်နေလဲ"

အမေးအမြန်းထူလှသည့် မိန်းမချောကို သူ စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ဘု

တောမိတော့သည်။ ။

"မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ။ မင်းခေါင်းက မကောင်းသေးလို့ ခဏနားပါဦး ဆိုနေမှ ပဲ။ အေး ပြီးရင် အားလုံး ငါသိသမျှ ပြောပြမယ်။ ခဏနေရင် အမေ ကြက်သားဆန်ပြုတ် လာပို့လိမ့်မယ်။ တကတဲမှ ပဲကွာ။ ကဲကဲ နားနေလိုက်ဦး။"

ညှိုးရော်ရော်ရှိသည့်တိုင် ဆွဲဆောင်မှုအပြည့် ရှိနေဆဲ လှပသော မျက်နှာထားပိုင်ရှင် မိန်းမချောလေးကို သူ အသံမြင့်ပြောပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

အခန်းထဲမှ ခုတင်ပေါ်တွင် မူ မိန်းမပျိုက ထွက်သွားသော သူ့ကျောပြင်ကို ငူတူတူငေးရင်း ကျန်နေခဲ့လေသည်။ ။

အခန်းပြင်ထွက်လာသော ထိန်လင်းခမျာ မေးခွန်းများ နှင့် ထပ်ကြုံရပြန်သည်။ ။

ယခု တစ်ခါမေးသူက အမေ ။

"သား သူနိုး လာပြီလား။"

"အားလုံး ပုံမှန်ပဲမလား။"

"မင်းတို့ အကြောင်းကို ခုထိ မပြောသေးဘူးနော်"

"သူက ဘယ်ကတဲ့ တုံး။"

အစရှိသော မေးခွန်းများက သူ့ကို ဆီးကြိုနေတော့၏။

"အမေကလည်း ဗျာ။ ကျွန်တော်ပြီးရင် သိသမျှအားလုံး ပြောပြမယ် ။ ဟုတ်ပြီလား။ ခုလောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မသိသေးဘူး။"

သူ သက်ပြင်းလေပူကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် မှုတ်ထုတ်ရင်း အမေ့ကို ပြောလိုက်ရသည်။ ။ အမှန်တကယ်လည်း အမေ့ကိုပြောသည့်အတိုင်းပင် မဟုတ်ပါလား။ အမေက သူ့မျက်နှာ အရိပ်အကဲကို အကဲခတ်ပြီးမှ မျက်စောင်းပစ်ရင်း ပြောသည်။ ။

"ငထိန်။ နင့်ဇာတ် နင်နိုင်ရင်ပြီးတာပဲ"

ခက်နေပါပြီကော အမေရာ ။

"လုပ်ပြန်ပြီ။ ကျွန်တော့်ဇာတ် မဟုတ်ပါဘူးအမေရာ။ ဒုက္ခပါပဲ။ ကဲ ကဲ အမေ၊ ကိုးနာရီလည်း ထိုးတော့မယ်။ ကျောင်း နောက်ကျလိမ့်မယ်။ သွားမှ ရတော့မယ်"

သူ ယူနီဖောင်း ဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီကို ကပျာကယာ ဝတ်ပြီး မီးဖိုဘက် ပြေးရပြန်သည်။ ။

"ထမင်းချိုင့် ပြင်ထားပြီးသား မောင်မင်းကြီးသားရေ။ စားပွဲပေါ်မှာ "

အမေ့အော်သံချို့ချို့ကို သူပြီးစိစိနာခံရင်း အမေ့နားကပ်ကာ နမ်းလိုက်သည်။ ။

"ကဲ ဒါဆိုသွားတော့မယ် အမေ။ ဪ ကြက်သားဆန်ပြုတ်လေး မြန်မြန် လုပ်ပေးလိုက်ဦးနော်။ သူ့ဆာနေရော့မယ်"

အမေက စကားပြန်မပြောဘဲ အပြီးမျက်စောင်းဖြင့်သာ တုံ့ပြန်သည်။ ။

ပြီးမှ ထွက်သွားသော သူ့ကျောပြင်ကို ကြည့်ကာ အမေ သက်ပြင်းဖွဖွချသည်။ ။

ထိန်လင်းနှင့် ဒေါ်ခင်မူတို့ မှာ အမေတစ်ခုသားတစ်ခု၊ သားအမိများ ဖြစ်ကြသည်။ ထိန်လင်း ဆယ်တန်း အောင်ချိန်တွင် အစိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်သူ ခင်ပွန်းသည် ကိုအောင်လွင် ဦးနှောက်သွေးကြော ပြတ်ပြီး ဆုံးပါးသည်။ ဤတွင် ဒေါ်ခင်မူတစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ မုဆိုးမဘဝ ရောက်ခဲ့ရလေသည်။ မုဆိုးမ ဆိုသော်ငြား သူမတို့ နေထိုင်ရာ ရန်ကုန် ဆင်ခြေဖုံး မြို့သစ်ကလေးရှိ မြို့မဈေးထဲတွင် အထည်ဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်ရှိသည်။ မို့ သားအမိနှစ်ယောက် ဘဝကို အေးအေးလူလူ ဖြတ်သန်းနိုင်ခဲ့ပါ၏။ သားဖြစ်သူ ထိန်လင်းက အင်္ဂလိပ်စာမေဂျာဖြင့် ကျောင်းပြီးသည့်တိုင် သုံးလေးနှစ်ခန့် ကြာသည် အထိ အလုပ်ရှာမရဖြစ်ခဲ့သေးရာ ထိုအတောအတွင်း သူမကပင် ရှာဖွေ ကျွေးမွေးခဲ့ရသည်။ လွန်ခဲ့သည့် တမြန်နှစ်တွင် မှ ကိုယ်ပိုင်ကျောင်း တစ်ခုတွင် အင်္ဂလိပ်စာဆရာအဖြစ် ထိန်လင်း အလုပ်ရခဲ့သည်။ ထိုအချိန်အထိ သူမ အထည်ဆိုင် ဖွင့်ဆဲပင်။ သို့သော် ပြီးခဲ့သည့်နှစ်တွင် ထိန်လင်းက မိခင်ဖြစ်သူကို မရမက တားသဖြင့် အထည်ဆိုင်လေးကို ထုခွဲကာ အိမ်ခန်းအငှားချပြီး အေးအေးဆေးဆေး အိမ်မှာ ပဲ နေဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သားဖြစ်သူထိန်လင်းကို ဒေါ်ခင်မူ မိခင်လိုရာ ဖခင်လိုပါ အစစအရာရာတွင် ဂရုစိုက်ခဲ့သော်လည်း တရားလွန် အလိုလိုက်ခြင်း မရှိဘဲ စည်းနှင့်ကမ်းနှင့် စောင့်ရှောက်ခဲ့သည် သာ။ ထိန်လင်းကလည်း လူငယ်သဘာဝ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေတတ်သည် မှ လွဲ၍ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း သောက်စားမှုးယစ် ပျော်ပါးခြင်း၊ မိန်းကလေးကိစ္စ ရှုပ်ခြင်းပွေခြင်းများ မရှိခဲ့ပေ။ ရည်းစားရှိသည် ဟု ပင် ဒေါ်ခင်မူ မကြားဘူးခဲ့။ အမေ၊ အလုပ်နှင့် အပေါင်းအသင်း ပေါ်တွင် သာ အာရုံရှိသည့် ကလေးဟု သာ သူမသိထားလေသည်။

ဒေါ်ခင်မူ အတွေးစကိုဖြတ်ကာ အမွှေးနံ့ ထောင်းထောင်းထနေသ
ည့် ကြက်သား ဆန်ပြုတ်အိုးဆီ သွားရန် ပြင်လိုက်သည်။ ။ အခန်းထဲရှိ
သူငယ်မဆီမှ တော့ အသံဗလံ ထွက်မလာသေး။ သူမ၏ သားသမီးအရ
င်း မဟုတ်သော်လည်း သက်သာပါစေဟု စိတ်ထဲမှ ဆုတောင်းမိသည်။ ။

ညက ရပ်ကွက်ထိပ် ဆေးခန်းမှ ဒေါက်တာခိုင်ခန့်ကျော် ကိုယ်တိုင်
လာပြီး သေချာ လုပ်ကိုင်ပေးသွားသည် ပဲ။ အနွေးနှင့်အမြန်တော့ သက်
သာလာမည်သာ ။

ဒေါ်ခင်မူ ပန်းကန်စင်မှ စတီးဇလုံနှင့်ဇွန်းကို ယူပြီး
ကြက်သားဆန်ပြုတ် ထည့်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ ။

အခန်း(၂)

"မောနင်း ဆရာထိန်လင်း"

ကျောင်းအဝင် ဆင်ဝင်အောက်မှ ဖြတ်အလျှောက် အားကစားနှင့် ကာယဆရာ ကိုဝင်းနောင်က သူ့ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်သည် ။ သူပြီးရုံပြန်ပြီးပြပြီး ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည် ။ ကိုဝင်းနောင်ကို စကား ဖြင့်ပြန်ဖြေမည် ရည်ရွယ်သော်လည်း သူ့နှုတ်မှ စကားသံထွက်မလာခဲ့။ သူ့အာရုံများက တစ်နေရာမှ တစ်စုံတစ်ယောက် ဆီတွင် သာ တရစ်ဝဲဝဲ ကျန်ရှိနေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သူမ ။

သူ့အနေဖြင့် အမည်ပင် မသိရသေးသော ထိုမိန်းမပျို အကြောင်းကို သာ ထပ်တလဲလဲ တွေးနေမိ၏။ အမည်ပင် မသိသော်ငြား သူတို့ နှစ်ဦး ၏ ဆုံစည်းမှုနှင့် လက်ရှိအချိန်ထိ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များက မူ ပဟေဠိ ဆန်လွန်းလှသည် ဟု ဆိုရချိန်မည်။ ထိုပဟေဠိမှ ပေါက်ဖွား လာသော မေးခွန်းပေါင်းများ စွာက သူ့ခေါင်းကို ရှုပ်ထွေးနောက်ကျစေ ၏။ ထိုသို့ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျမှုကြောင့် ထပ်ကာထပ်ကာ ခပ်နာနာ အဖြေရှာကြည့်လေလေ၊ သူ့ခေါင်းထဲ ပိုမို ရှုပ်ထွေး လာလေလေပင် ဖြစ် တော့သည် ။

"သူမ ဘယ်သူလဲ"

"ဘာလို့ ဒီလိုအဖြစ်အပျက်တွေ ဖြစ်ခဲ့တာလဲ"

"ဘာဖြစ်လို့ သူနဲ့ မှ လာပတ်သက်မိနေရတာလဲ"

သူကိုယ်တိုင် မဖြေနိုင်သေးသော ထို "လဲ" ပေါင်းများစွာ၊ အမေ့ကို ရှင်းပြရမည့် ထို "လဲ"ပေါင်းများစွာက သူ့ခေါင်းကို အလုပ်ပေးနေဆဲ
..။

သို့နှယ် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် လျှောက်လာခဲ့သည် မို့ စာသင်ရမည့် အခန်းကိုပင် ကျော်သွားမိမလို ဖြစ်သေးသည် ။ ပြီးမှ ရုံးခန်းကို အရင်သွားပြီး ကျောင်းတက်ချိန် မှတ်ပုံတင်ရဦးမည်ကို ပြန်သတိရကာ ကျောင်းအုပ်ချုပ်မှု ရုံးဘက်သို့ သူဆက်လျှောက်လာခဲ့သည် ။

"Staff Room"

ဖောင်းကြွ အင်္ဂလိပ်စာလုံးဖြင့် ရေးသားထားသည့် အလျူမီနီယမ် ဆိုင်းဘုတ်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး သူအခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည် ။ အခန်းထဲတွင် ကျောင်းစာရေး နှစ်ယောက်နှင့် ကျန်သည့် အုပ်ချုပ်မှုပိုင်းဆိုင်ရာ ဆရာအချို့ အလုပ်ရှုပ်နေကြသဖြင့် သူ အသံမပေးဘဲ ဝင်ခဲ့လိုက်၏။

"မောနင်း ဆရာ"

"မောနင်း"

အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် နှုတ်ဆက်ကြသော ပညာရေးဝန်ထမ်းများကို သူပြီးပြနုတ်ဆက်ရင်း အခန်း ညာဘက်ထောင့်ရှိ စားပွဲဆီသို့ ဦးတည် လျှောက်လာခဲ့သည် ။ ထို့နောက် စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော Desktop ကွန်ပျူတာအစုံရှေ့ ထိုင်ချလိုက်ပြီးမှ လက်ဗွေရာ နှိပ်ရမည့် Scanner ကလေးအပေါ် ညာဘက်လက်မ တင်ပေးလိုက်သည် ။ လက်ဗွေရာချင်း ထပ်တူပြုပြီးနောက် အမည်စာရင်းနှင့် ကျောင်းတက်ချိန်ကို ယှဉ်တွဲအ

တည်ပြုပေးသော စာတန်းငယ်တစ်ခု ကွန်ပျူတာမော်နီတာတွင် ပေါ်လာမှ သူ ထထွက်လာခဲ့သည်။ ။

စာသင်ခန်းသို့သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက် လူသွားလူလာ ရှင်းလျက်ရှိ၏။ ကျောင်းတက်ချိန် ကျော်သည် သာမက သင်ခန်းစာအချိန်ပင် တစ်ချိန်ကုန်တော့မည် မဟုတ်ပါလား။ သူ ဘေးဘီကြည့်ရင် နောက်ကျဖော်ရှိ၊ မရှိ စူးစမ်းလိုက်သည်။ ။ စာသင်ခန်းများ ဆီမှ ထွက်လာသော စာသင်သံ၊ စာဖြေသံ၊ စကားသံတို့ မှ အပ အားလုံးက ပုံမှန်လည်ပတ်နေကြပြီ။ သူတစ်ယောက်သာ အတွေးနှင့်ကိုယ် တစ်ထပ်တည်း မကျသေးဘဲ ငေါင်းစင်းစင်း ဖြစ်နေဆဲရှိလေသည်။ ။

Grade-4 ဟူသည့် ယခုအချိန် ဝင်ရမည့် အခန်း၏ ဆိုင်းဘုတ်က သူ့ကို စောင့်ကြိုလျက်ရှိသည်။ ။ ဆရာမရောက်မီ အခန်းထဲတွင် စိတ်ထင်တိုင်း သောင်းကျန်းနေကြသော ကလေးများက သူဝင်လာသည် ကိုပင် သတိပြုမိပုံမပေါ်။

"Hello. Good morning, kids."

သူ အသံကိုမြှင့်ပြီး မအော်ရုံတမယ် နှုတ်ဆက်လိုက်မှ ကလေးများ သူရောက်နေမှန်း သတိပြုမိကြတော့သည်။ ။

"Good morning, sir. How are you."

"I'm good. How about you?"

မြန်မာစာသင်သည့် အချိန်မှ လွဲ၍ ကျန်အချိန်များ တွင် စာသင်ခန်းထဲတွင် မြန်မာစကား ပြောခြင်းကို တင်းကျပ်စွာ တားမြစ်ထားသော၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကား ကျွမ်းကျင်မှုကို အထူး အလေးပေးသော နိုင်ငံတကာအဆင့်မီ ဤကျောင်းတွင် နိုင်ငံခြားဘာသာစကားနှင့် ပြောဆို ဆက်

သွယ်ခြင်းက ဆရာနှင့် ကလေးများကြားတွင် သာမန် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်တစ်ခုသာ။

"We're fine, sir."

ကလေးများကို သူတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်ပြီးပြကာ စကားစလိုက်သည်။

"So, shall we start today's lesson?"

"ကဲ ဒါဆိုရင် ဒီနေ့အတွက် သင်ခန်းစာ စကြမယ်"

သူ လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ် တစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး အတန်းရှေ့မှ ဂျိုက်ဘုတ်ဆီ လျှောက်သွားကာ လက်မှ စာသားအချို့ ချရေးရင်း နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။

"Today's lesson is about prepositions. So, what are prepositions? See. Prepositions are those that are found near nouns, verbs and adjectives."

"ဒီနေ့သင်မယ့် အကြောင်းအရာကတော့ ဝိဘတ်တွေ အကြောင်းပဲ။ ဟုတ်ပြီ။ ဝိဘတ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ ဝိဘတ်ဆိုတာ နာမ်တွေ၊ ကြိယာတွေ၊ နာမဝိသေသနတွေ နားမှာ တွေ့ရတတ်တဲ့ အရာတွေပဲ"

ဗြိတိန်နိုင်ငံထုတ် သဒ္ဒါစာအုပ် တစ်အုပ်ကို မှီငြမ်းပြုပြီး သီးသန့်ရေးဆွဲထားသော အင်္ဂလိပ်သဒ္ဒါ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်ထဲမှ စာသားအချို့ကို ရွတ်ပြပြီး သူ အစပျိုးလိုက်သည်။ သင်ခန်းစာနှင့် ပတ်သက်၍ ယမန်နေ့ကပင် ကြိုဖတ်ထားပြီးဖြစ်ရာ သူ လက်တန်းပြောရင်း ဂျိုက်ဘုတ်ပေါ်တွင် ဝိဘတ်စကားလုံး အချို့ ချရေးလိုက်သည်။

"As you see, prepositions are no more new to us, actually. So,

here we have "in", "on" and "at". Those are all prepositions. And we have seen them in the previous chapters."

"မင်းတို့ မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ။ ဝိဘတ်တွေဟာ တကယ်တော့ တို့ အတွက် စကားလုံးအသစ်တွေ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီမှာ ကြည့်ရင် on၊ in နဲ့ at တွေကို တွေ့ရမယ်။ အဲဒါအားလုံး ဝိဘတ်တွေပဲ။ ဒါတွေကို အရင် သင်ခန်းစာတွေမှာ တို့ အားလုံး တွေ့ဖူးပြီးသားဖြစ်တယ်"

"Understood?"

"နားလည်ကြလား"

သူ စကားကို လက်စသတ်ပြီး နောက်မကြည့်ဘဲ မေးလိုက်မိသည် ။ တိတ်ဆိတ်မှုမှ အပ ကလေးများ ဆီမှ ဖြေသံထွက်မလာ။ သူ ရေးလက်စ ဂျိုက်ဘုတ်မာကာပင်ကို ချကာ ကလေးများ အခြေအနေကို ကြည့်ရန် နောက်လှည့်လိုက်၏။

ဤတွင် မထုံတတ်တေးဖြင့် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသော ကလေးငယ်များ အမူအရာကြောင့် သူ နားမလည်သလို ဖြစ်သွားရသည် ။

ဘာဖြစ်သည် လဲ ။

တစ်ခုခုတော့ ထူးဆန်းနေသလိုပင် ။

သူ ကလေးတစ်စုကို ကြောင်ပေပေ ပြန်ကြည့်ရင်း ပြန်မေးလိုက်သည် ။

"Hey, what happens? You tell me."

"ဟေး ဘာဖြစ်လို့ လဲ။ မင်းပြောပါဦး"

ရှေ့ဆုံးအတန်းမှ ကလေးတစ်ယောက်ကို မေးငေါ့ပြပြီး သူငါး

လိုက်သည်။ ။

"Sir, you taught about it last week."

"အဲဒါဆရာ အရင်အပတ်က သင်ပြီးပြီလေ"

သူမေးသောကလေးက ခပ်တည်တည်ပြန်ဖြေသည် မို့ သူ ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဉာဏ်ရည်မြင့်မားသည့် ကလေးများ ဖြစ်သဖြင့် သူတို့ အဖြေက မှားစရာမရှိနိုင်။ သူ စားပွဲဆီ ပြန်သွားကာ နေ့စဉ် သင်ခန်းစာမှတ်စုကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်သည်။ ။

ဟုတ်သည် ပဲ ။

အရင်အပတ်ကတည်းက သင်ပြီးသားပင် ... ။

ယနေ့ တနင်္လာနေ့ ဖြစ်၍ အရင်အပတ် သောကြာနေ့ကမှ သူသင်ခဲ့သော သင်ခန်းစာဖြစ်သည် ပဲ ။

သူ ကလေးများကို ပြန်တောင်းပန်ကာ ယမန်နေ့ သင်ပြီးသည့်နေရာမှ ဆက်သင်ဖို့ ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ။ သို့တိုင် သူ့စိတ်များက သင်ခန်းစာထဲ ကောင်းစွာ အာရုံမထည့်နိုင်ပဲ ကစဉ်ကလျား ဖြစ်နေဆဲပင်။ နာရီဝက်ခန့် စာသင်ပြီးချိန်အထိ အာရုံစူးစိုက်မှု မရသလို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ခံစားမိသည် ကြောင့် ခဏနားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။

"Look at me. I stop here for this period. So I want you all to write and read aloud this paragraph."

"ကဲခဏကြည့်ကြ။ ဒီအချိန်အတွက် သင်ခန်းစာ ဒီမှာ နားမယ်။ အဲ့တော့ မင်းတို့ အားလုံး ဒီစာပိုဒ်ကို ကူးရေးပြီး အသံထွက် ဖတ်နေကြ"

သူ ကလေးများကို ဖတ်စာအုပ်ထဲမှ စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ် ကူးရေးခိုင်းပြီး

ဆရာစားပွဲဘက်ဆီ လျှောက်ခဲ့လိုက်တော့သည်။ ။ ပြီးမှ စားပွဲပေါ်ရှိ ရေသန့်ဘူးထဲမှ ရေတစ်ခွက်ထည့်ကာ မော့ချလိုက်ရင်း ရှုပ်အင်္ကျီရင်ဘတ်ကြယ်သီးတစ်လုံးကို ဟလိုက်၏။

ခဏကြာ လေတိုးခံပြီးမှ သက်ပြင်းပူတစ်ခု မှုတ်ထုတ်ကာ အလုပ်ဆီ အာရုံပြန်လည် စူးစိုက်ဖို့ ရာ သူ ကြိုးစားကြည့်မိသည်။ ။

မရပါ ။

အမှန်ပင် သူ့စိတ်များ မည်သို့မျှ စုစည်းမရပါချေ။

အကြောင်းမူ မနက်ကတည်းက စဉ်းစား အဖြေရှာလာခဲ့သည် အကြောင်းအရာဆီသာ သူ့အတွေးများ ပြန်ပြန်ရောက်နေခြင်းကြောင့်ပင်။

သူမ ။

ဟုတ်ပါသည် ။

ထိုမိန်းမပျိုအကြောင်း စဉ်းစားရင်းသာ ယနေ့တစ်နေ့လုံး အချိန်ကုန်လိမ့်မည် ထင်သည်။ ။

စင်စစ် နားလည်ရခက်သော၊ ပဟေဠိဆန်သော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်နှင့် သူ့လို ရိုးရိုးအေးအေး ကျောင်းဆရာ တစ်ယောက်၏ ဆုံစည်းမှုသည် ဇာတ်လမ်းဆန်ဆန် အစပျိုးခဲ့သည် ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ။ အဆိုပါ ဇာတ်လမ်းဆန်မှုသည် ယခုချိန်အထိ လျော့ပါး မသွားသေးပါဟု လည်း သူ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရပါလိမ့်မည်။

ထိုအခိုက် ပြတင်းတံခါးကို ဖြတ်ကာ တိုးဝင်လာသော လေနုအေးက သူခေါင်းကို အနည်းငယ် လန်းဆန်းသွားစေသည်။ ။ စာသင်ဆောင်ဘေးမှ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းဆီ ပြတင်းပေါက်မှ ငေးကြည့်ရင်း သူ့စိတ်များ

လေပြည်ညင်းနှင့်အတူ များ မကြာမီက အဖြစ်အပျက် များ ဆီ
ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။ ။
